

at være noget nær en Umulighed at faae denne Lov om Tilshyn med Pleiebørn gennemført, naar Forholdet skal være saadant, at Kommuneraadene vælge deres Tilshynshavende, Mænd eller Kvinder, og Kommuneraadene skulle give Tilladelse til, at Folk kunne antage sig Pleiebørn, men Politiet saa ved Siden heraf kan gaa omkring og se Pleiebørnene efter og da have en saadan Myndighed, at den Mand, som Kommuneraadet har givet Tilladelse til at have Børn i Pleie, kan det uden videre, endogsaa uden at underrette Kommuneraadet derom, fragte denne Tilladelse. Politiet og Kommuneraadene have jo til daglig Brug ikke noget Videre med hinanden at skaffe; det er to hinanden temmelig uvedkommende Autoriteter, og man finder det derfor temmelig uheldigt i et Lovforslag, der ikke angaar noget større Forhold end Tilshyn med Pleiebørn, at tage og blande Politimyndigheden og den kommunale Myndighed sammen paa en saadan ligefrem forunderlig Maade, som det er gjort i det foreliggende Lovforslag. Udvalget har her samme Standpunkt som i Fjor og maa tilraade Folkethinget at indtage samme Standpunkt, som det indtog i Fjor. Til dette Forhold sigte Vædringsforslagene under Nr. 2, 3, 4, 5 og 6. Under Nr. 7 har Udvalget stillet et Vædringsforslag til en ny § 7, som er kommet ind i Landsthinget i Fjor, og som Folkethinget ikke har havt Leilighed til at stemme over tidligere. Der omhandles i denne det ikke sjeldne Tilfælde, at en Mand, som er kommet lidt paa Kæerne i en økonomisk uheldig Tid, ser sin Regning ved at avertere i et eller andet Blad, at en kristelig Familie — det hedder altid „kristelig“ i saadanne Tilfælde — for Betaling en Gang for Alle ønsker at tage et Barn i Pleie som sit eget. Man mener, at det Forhold trænger til lidt Efterhyn en Gang imellem, og at de Børn, der saaledes mod Betaling en Gang for Alle antages som Ens egne, ikke altid have det saa godt, som ønskeligt var. Der er derfor indsat en Paragraf om, at Politiet, naar det finder tilstrækkelig Anledning dertil, kan forlange Tilshynet udstrakt til saadanne Børn. Udvalget mener imidlertid, at denne Myndighed til at forlange Tilshynet udstrakt ogsaa til disse Børn, ikke bør ligge i Politiets, men derimod i Øvrighedens Haand, hvor det i Følge Sagens Natur bedre hører hjemme. Jeg skal angaaende samme Paragraf tilføje, at et æret Medlem af Udvalget har nogen Betænkning ved Paragrafen, fordi der ikke udtrykkelig staar, at det kun er Pleiebørn, der antages for Betaling, den angaar. Udvalget vilde næppe have Noget imod, om

det stod der, og vil heller ikke have Noget imod, at det bliver sat ind til 3die Behandling, og det er forøvrigt Noget, som kan overveies, om Paragrafen i saa Henseende kan give Anledning til Misforstaaelse.

Hermed hører imidlertid Udvalgets Enighed op, og jeg kan ikke længere tale som Udvalgets Ordfører, thi paa det næste Punkt har Udvalget delt sig i to Mindretal. Paa Grund nemlig af, at et Par af Udvalgets Medlemmer sidde fast i de jydskt Snedriver, var det os umuligt at blive et Flertal paa det næste Forslag, der angaar § 8, som lyder saaledes: „De foranstaaende Bestemmelser finde indtil videre ikke Anvendelse paa de Pleiebørn, som anbringes af Fattigvæsenet i Kjøbenhavn“. Denne Paragraf foreslaar et Mindretal, bestaaende af 3 Medlemmer skal udgaa, medens et andet Mindretal, bestaaende af 4 Medlemmer, mener at kunne bibeholde den. De forskjellige Standpunkter findes udtrykte i Betænkningen. Jeg skal her gøre opmærksom paa en Trykfeil, som findes i det sidste Mindretals Betænkning. Der staar i 7de Linie fra oven „uden“, hvor der skulde staa „med“, en Trykfeil, som er temmelig uheldig, og som altsaa Korrektøren ikke har lagt Mærke til og rettet, men som ved en opmærksom Gjenlæsning let vil blive rettet af Enhver. Da jeg hører til det Mindretal, som foreslaar, at Lovforslagets § 8 skal udgaa, tør jeg maasse paa dettes og egne Vegne gøre et Par Bemærkninger derom. For det Første turde Lovforslaget anses for aldeles umulig redigeret, forsaavidt Thinget vedtager, at Paragrafen skal blive staaende; den maatte da i alt Fald omredigeres inden 3die Behandling. Dette „indtil videre“ er et meget ubestemt Udtryk og passer ikke i en Lov, men det Værste er dog, at der staar „Fattigvæsenet i Kjøbenhavn“. Er det et hvilket somhelst Fattigvæsens Børn, der ere fri for Tilshyn, naar de blot blive sendte til Kjøbenhavn, eller er det blot dem, som Kjøbenhavns Magistrat udsender? Ja, hvad der skal være Meningen, det vide vi her, men om Alle, som skulle handle efter Loven, ere paa det Rene med Meningen, er et andet Spørgsmaal. Meningen er den, at de Børn, som udsættes som Pleiebørn af Kjøbenhavns Magistrat, hverken skulle falde ind under Tilshynet i Følge denne Lov eller under noget somhelst Tilshyn i Kraft af en Sundhedsvedtægt, de skulle være fuldstændig fri for Tilshyn. Nu er der det Mærkelige ved denne Sag, at for at indsætte en saadan Undtagelsesbestemmelse i en Lov burde man dog, forekommer det mig, have haft et Materiale til sin Raadighed af Underjøgeller og Op-